

DÉLNYUGATI UTAZÁS

(Tomba della Caccia e Pesca)

1.

Áramlatba hajított lapát,
elúszó mérföldek.
Nyáréji zsbongás, gerinc
áramvezeték-muzsikája,
éjmosta városok planktonvilágai.
Belsőégésű motor duruzsolása, ülésen
szertehányt kezek, lábak. Testek partjait
nyaldosó lélegzet, fogak kagylóin
olajos tajtékú hullámtörés.
A kátrányszín úttestből egyenként
fölvágódó, s tovarohanó lélekvezetők,
útfelező elvakított kísértetei.
A tompa másvilági zúgás majd
Tarvisionál, éjfélkor nyugszik pillanatra.
Ahogy egy eltévedt ujj bekattintja a rádiót.
A brit fátyolos hang aranynak
mezőiről énekel. Szétnyíló kőfalfüggönyök,
telihold. Falkoronás asszony, vér dagálya,
lányékba vert szigony.
Reflektorfényben pillanatra megmerevedő
agancsos test antik inai.

2.

Derengő várakozás.

42

Az orvietói pékség testmeleg kövein fölcsillanó
első napsugár. Az ernyőfenyők párlata,
a huszonekét küllőjű krisztusi mandala
dóm nyugati homlokzatán. Kimerült test
meztelen érzékei, olajlomb zizegő ezüstje,
hallgatag katakombáira boruló, vakító
hegycsúcs: veii Apolló mosolya.

Róma. Hídjai.

Majd napnyugati tűk, Tarchna ciprusaira
föltűzött lángoló szembogár,
pislákoló populoniai éjfél. Így is
kezdődhetett volna. KI IS.

S ami, történhet-e igazán.

Villámlás a Monte Capanne felett.

Vigasztalan üregekből napfénybe
emelt rózsás elbait.

3.

Félbeszakadt ének. Egyre visszafajtottabb
lélegzetű percek, elakadt ásó.

Kézfej a nyél hegyén, azon nyugszik az áll.

Szemben Hunyad-ormával

az ég öbölnyi tenger. Bükkök közt elsuhanó

driád árnya, zöldküllő-vihogás.

Arcnyi homlokzaton összezáruló

tornyos évek, megremegő,

belső tengerbe zuhanó hasfalak.

Hullámcincálta, kibomló sirályfészkek,

napra nap fogyatkozás:

az átenső gyarapodása

ezúttal se kivehető.

Talán csak

ez az egyetlen, magára zárt sírkamra,

időmaszatolt falfestményeivel.

Holott errefelé már se idő, se tér,

se öblök, se zátonyok,

csak leengedett háló,

barátok zsvivaja, istenek lakomája.
Szemfoglalatnyi tenger, közepén
szűkülő ponttal.
Bármí megtörténhet.
Hullámzó deszkán napsütötte ébredés.

43

EGY ALABÁSTROM KAVICS 1.

(Velathri oszlopai)

*Velathri trónusa a semmi közepén.
Errefelé mintha megállt volna
az idő. Enyéimet –
apámat s anyámat látom
újra fiatalon. Egy kavicspergető
gyermeket a csatornánál, atyai ház előtt.*

*Nem ittunk az istenek nedűjéből.
Nem ültük meg lakomáikat.
Olykor gyógyfüveket gyűjtögetünk,
s örvendezünk a szirtek idei hollóinak.
Esténként kiülünk az apró domb
alabástrom gyűrűjére. S bámuljuk
a holtak városának mécsvilágait.*

*„Mostanában sűrűbben járok erre.
A környéken e köveknél
lassul le leginkább az idő. Innen nézve
egyre gyakrabban kapom
magam azon, milyen lehet igazán
embernek lenni. Közülük egynek” –
szól halkán, felém se fordítva fejét.
Elnézem arcát. Erős élek,
mély szakadékokkal. Velathri hűvös hegyei.
Tartása egyenes, vaskos. Sírkamrák égi gerincei.
Tenyere inas, széles. Akár a magamé.
Fagyökerű ujjai begyeiken ki- s fölfele hajlanak;
cédrusok félútról mélybe görbülő,
végeiken égbeszökkenő,
szárnyas ágai.*

*Nem faggat gondolataim felől.
Égi dolgainkról szót se ejtünk. Ki, s épp
merre tart. Úgy vagyunk, ahogy a fák között
elülő szél. Buckákban az urnák, életek
néma kavicsaival.*

*Miről is beszélhetne két égi testvér.
A főzővíz bugyogásáról a tűzön.
Idén mennyi gyermek született.
Cseppnyi fénytörésről hajnali fűvön.
Végül csak szemébe nézek.
S csak annyit szólok csöndesen:
a legnehezebb nem beavatkozni.
Hagyni, hulljon a lomb.
És hullani vele.*

EGY ALABÁSTROM KAVICS 2.

(Ombra della Sera)

A firenzei múzeumkertben
már ízeltőt kaptál.
A kőbevájt kozmosz
égboltul egy műbuckát kapott.
Egyszerre fojtogatta torkod
a megindulás és a tehetetlenség.
1901-ben hetven kilométert
zötykölődtek darabokban, hogy ötvenhárom
alabástromból emelt urnáját ma körbetapogassa
egy mögüled elővágódó kövér, izzadó tekintet.

Nézted,
égő szemekkel, kiszáradt torokkal,
s mellkasod úgy nyomta szívedet,
akárha sírboltja kozmoszi tengelyét.
Ám csak lassult a szívverés.
Ahogy belédnéztek a volterrai Inghirami-sír
féloldalvást könyöklő halottai.

Tegnap, a San Giustónál
érezte ugyanígy. Épphogy csak elérte
az aprócska kavicsos megcsusszanó
lányka kezét. Alice-nek hívták. Hallhattad,
anyja utána így sikolt. Miután ölbe kapta,
surrantál csak észrevétlen tovább,
egy göcsös fenyőtörzs mögül bámulva
ördög szurdokát,
a Balze-szakadékot. Aztán tűnt az is,
pillantásra lányodat lásd,
ahogy odahaza,
kivilugasod kövére
színes krétákkal rajzol.

Ma újra az apátság tövében.
Mennyi földrengés rázta meg
évszázadok alatt. Eleinte egy kies hegyhát
félreeső, aprócska dombján állhatott.
Aztán megindult a föld, tornyosuló fennsíkból
városnyi szakadék. Monumentális nekropolisz
már illethetetlen halottai.

De Volterra még áll. S állt azután,
testvéreit elnyelte a római ordasgyomor.
Rilke anygala, szülőhegy trónusa,
fenyegetőn és szelíden –
ne maradjon utána más,
elhaló bronz-sikoltás,
pőre, vékony kamaszszobor.